

ŠKOLNÍ REVUE

E-mail: skolnirevue@centrum.cz

Web: www.zs.streliceubrna.cz/žáci

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Naši agenti v Nozay	2
Sobota s prvňáčky	3
Hallowenský nálet	4
Volejbalový turnaj v nové tělocvičně	5
Mikulášský den a čertovská diskotéka	6
Okresní přebor v šachu	7
Vánoční dárek pro děti z kojeneckého ústavu	7
Setkání pod vánočním stromem	8
<u>Co se chystá</u>	
Volba miss	10
<u>Učitelé</u>	
Rozhovor s panem ředitelem.....	11
<u>Ankety a názory</u>	
Projektové dny, ano, či ne?	13
Žolík v praxi	14
<u>Literární koutek</u>	
Podzimní ráno	15
Když jsme byli malí	16
O vesnici Švestka	18
Svátek duchů	19
Pláč	19
Pes Bart	20
<u>Kudy z nudy</u>	
Starlet	21
Výroba ručního papíru.....	22
<u>Zábava</u>	
Zajímavosti ze světa zvířat.....	23
Deník blondýnky	24
Vtipy	25
<u>Pro chytré hlavy</u>	
Kvíz o levácích	26
Hledej 10 rozdílů	27
Sudoku	27
<u>Redakce a řešení</u>	28

SLOVO NA ÚVOD

Pokaždé, když píšu úvodník, činím tak s vědomím, že je jakousi chůvičkou nově vzniklého „dítka“, které přichází na svět, aniž by vědělo, co ho tam čeká. Myslím, že tyto řádky nečte moc čtenářů, mají raději rubriky typu Zábava a podobně, ale nevzdávám to. Mohu vás třeba upozornit na zajímavé články a informovat o připravovaných akcích.

Rozhodně nepřehlédněte rozhovor s panem ředitelem, možná se o něm dozvíte něco, co byste nečekali. Zajímavé jsou také výsledky ankety o projektových dnech, nepletou si někteří žáci školu s výběhem v zoologické zahradě? Mám na mysli poslední skupinu odpovídajících.

Pozoruhodně nabitá je rubrika, kde zveřejňujeme zajímavé literární a slohové práce - Literární koutek, zejména si cením příspěvku neznámého autora, který jej vhodil do schránky u vchodu. Byla bych ráda, kdyby psal dál, a doufám, že neodradilo dlouhé čekání na uveřejnění.

A co připravujeme? Připravujeme volbu královny krásy, a protože jsme emancipovaní, tak i krále krásy, neboli Miss a Mister školy. Asi zklameme ty, kteří mají své stálé favority, protože loňské krále i královny jsme z hlasování vyřadili. I v jiných soutěžích tohoto typu se finalisté nemohou zúčastnit dalšího ročníku. My jsme to pravidlo omezili pouze na vítěze, a tak loňské vítěze necháme spát na vavřínech a dáme příležitost dalším. Po prvním kole, z kterého vzejde užší nominace, bude následovat druhé, rozhodující kolo. A pak korunovace.

Další akce je, jak se říká, ještě v plenkách, ale chystáme se realizovat fotografickou soutěž. Ta předchozí, filmová, poněkud zkolabovala na nezájem a byla to škoda. Třeba ta fotografická bude mít úspěch. Téma zavčas vyhlásíme.

A teď k dnešku. Pokud je mi známo, projevíli zájem o práci v redakci i žáci 7. ročníku, rádi vás mezi sebou přivítáme, přijďte na kteroukoli redakční radu, stačí sledovat vývěsky u vchodu, případně hlášení ve školním rozhlase.

Pište, pište, pište. Nemusíte být přímo redaktori, a přesto se můžete stát spoluautory. Napište cokoli – reagujete na články v časopise, pošlete či přineste příběhy, připomínky a názory týkající se školy i časopisu, sdělte nám, o čem byste si chtěli v časopise přečíst, co vás zajímá ve volném čase, poreferujte o svých koníčcích, ...

Způsob? Vyberte si:

1. Vhodte text do schránky u vchodu do školy
2. Kontaktujte některého z redaktorů nebo přímo mě ve školní knihovně
3. Pošlete příspěvek e-mailem na adresu skolnirevue@centrum.cz

Vítané nosiče: disketa, CD, e-mail

Mgr. Vlasta Sokolová

CHVÁLÍME

- ty devátáky, kteří vydrželi věnovat pozornost „svým“ prvňáčkům
- všechny, kteří nacvičovali program na Setkání pod vánočním stromem
- žáky, kteří se vydrželi učit celé pololetí

A DĚKUJEME všem, kteří přispěli na dárek pro děti v kojeneckém ústavu

A samozřejmě děkujeme všem, kteří se podíleli na vzniku toho čísla.

BYLO NEBYLO

NAŠI AGENTI V NOZAY

Agent 001

- Po cestě jsme udělali více fotek než v samotné Paříži, přesto by nás koneckonců mohli Pařížané přirovnat k japonskému zájezdu.
- Na místě si někteří museli svou angličtinu doslova oprášit.
- Francouzská labužnická jídla nám zrovna moc nechutnala, možná proto jsme pak sobotní řízek všichni snědli v naprosto rekordním čase.
- Když jsme se seznamovali s jejich školním řádem (za jeho porušení byl třeba zvláštní úkol nebo práce v kuchyni), asi si každý z nás v duchu řekl: „Zlatý Střelice...“
- Výlet do Paříže dopadl nad očekávání učitelů: chovali jsme se jako lidé.
- Na hudebním koncertě se ukázalo, že Francouzům hudba nic moc neříká, protože uprostřed koncertu se rozběhli k nejbližší televizi fandit jejich hráčům v ragby. Naštěstí ne zbytečně – vyhráli.
- Proslov našeho pana starosty byl dlouhý, a slyšeli jsme ho celkem třikrát (pokaždé v jiném jazyce).
- Při odjezdu tekly i slzy.
- Ihned po příjezdu do Střelice nás učitelé pochválili, proto jsme mohli doma s čistým svědomím říct, že jsme tam žádnou ostudu neudělali.

(Krb)

Agent 002

- I Když jsem ve středu večer nasedala do autobusu byla jsem napjatá a zvědavá, jaké to je ve Francii, na konci naší dlouhé cesty do neznáma. Dojeli jsme dříve, čehož jsme okamžitě využili a jeli jsme se podívat na zámek ve Versailles.
- I Po příjezdu do Nozay se každý seznámil se „svou“ francouzskou rodinou.
- I Ve Francii jsem toho spoustu zažila - od setkání s novými lidmi, přes seznámení s novou zemí a kulturou až po uchvácení krásným romantickým místem - Paříží, která mě okamžitě ohromila svým půvabem...
- I Jsem velice ráda, že jsem to vše viděla a získala nové neopakovatelné zážitky!!!

(Niki)

Agent 003

4. Do Francie jsme dorazili o něco dříve, než jsme předpokládali, a tak jsme navštívili zámek ve Versailles. Když jsme uviděli tu překrásnou zahradu, kterou je zámek obklopen, prohlásily jsme (my holky), že se budeme vdávat jedině tady...
5. Někteří naši „francouzští rodiče“ neuměli příliš dobře anglicky. A když se k tomu přidal ještě jejich francouzský přízvuk, občas bylo obtížné jim porozumět. Proto jsme se někdy dorozumívali, jak se říká, „rukama-nohama“.
6. Nejvíc nás zaujala Eiffelovka, která se nám skoro nemohla vejít do objektivu fotoaparátu. Krásná byla taky projížďka po řece Seině, ze které jsme mohli pozorovat Paříž.
7. Moc se mi líbil způsob, jakým se Francouzi zdravili. Byl mnohem důvěrnější a přátelštější než tady v Česku...
8. Také jsme v Nozay získali spoustu nových přátel a myslím, že na ně nikdy nezapomenu. Všichni byli velmi přátelští, a proto jsme byli moc smutní, když jsme se pak museli vrátit zpátky do Střelice.

(Jája)

SOBOTA S PRVNÁČKY

(20.října 2007)

Ne každé ráno se budíme s vědomím, že si užijeme dopoledne plné legrace a sportu s prvňáčky. V sobotu se patroni a prvňáci sešli ve škole. Z tváří mrňousů se dala vyčíst nedočkavost a napětí.

Vše začalo jednoduše rozvíčkou na známé melodii, jako Kdo je kamarád, Hať a pať a, tedy alespoň myslím, že se tak ty písničky jmenují, ale jestli ne, tak doufám, že vy víte, o co jde. Pokračovalo se soutěžemi ve dvojčkách - prvňáček s patronem – měli jsme svázané nohy, míček mezi čely atd. Ve stejných skupinkách jsme soutěžili i ve štafetě, dle mého názoru bylo nejtěžší běžet s míčkem na lžičce - no uznejte, běhat jen tak je ještě pohoda, ale mít na lžičce míček, který se jako naschvál kutálí, je už něco.

Krátká pauza a šup zpět k soutěžím, ale nyní ve skupinkách. Běžel se had (pro neznalce je to běh na čáru a zpět, na další čáru a zase zpět a tak se pořád běhá až po tu poslední - pro míč (a že jich v té nové tělocvičně máme!). Poslední disciplína bylo běhání po jednom pro míčky v barvě skupiny. Někdo nosil míčky po dvou, někdo po šesti, ale nebylo důležité, kdo vyhraje a kdo prohraje.

Důležité bylo, že se VŠICHNI BAVILI - rodiče, patroni, přátelé, ale hlavně se bavili naši malí prvňáčci.

Nakonec se všichni umístili na stupínku vítězů, neboť byla jen tři družstva. Patroni potom dostali jako odměnu obrázky od svých prvňáčků a medailóny, aby nikdo na svého malého kamaráda nezapomněl. Toto některé dojalo na tolik, že jim tekly i slzičky. Díkybohu že to byly slzičky štěstí.

Bylo to prostě super!!! Jinak se to nedá popsat a nám bylo ctí se této skvělé akce zúčastnit.

(niki+and'a)

HALLOWENSKÝ NÁLET

Pár dní před halloweenem zaznamenaly radary u střelické školy přistání blíže neidentifikovatelných objektů, ze kterých se nakonec vyklubaly čarodějnice. Nebyly to žádné ošklivky, a tak klidně zapózovaly pohotovému fotoreportérovi.

K úžasu všech se dostavila i Kanimůra, tady už to bylo s krásou ovšem horší.

V budově školy se právě nacházel dramatický kroužek, po počátečním zděšení děti mile přivítaly vzácné návštěvnice a nakonec se s nimi i vyfotily, aby měly jistotu, že se jim jen nezdály.

(sok)

VOLEJBALOVÝ TURNAJ V NOVÉ TĚLOCVIČNĚ

Hvízdot odsmečovaných balónů a pískání rozhodčích se stalo zvukovou kulisou celé soboty 17. listopadu 2007, kdy se v naší nové tělocvičně, které ale všichni říkají hala, konal volejbalový turnaj pořádaný naší školou. Sjelo se k nám hned několik družstev dospěláků ze Střelic, Brna a okolí, mezi kterými nechybělo ani družstvo našich učitelů, bojujících za naši školu i za cenu zranění. Nechyběla dobrá nálada, radost z vyhraných zápasů ani spousta dobrot na doplnění energie.

Z našeho pohledu se den vydařil, ale názor dosud kulhající paní učitelky Benešové si už zjistěte sami... J

(feri)

MIKULÁŠSKÝ DEN A ČERTOVSKÁ DISKOTÉKA

V úterý 5. prosince naši školu navštívili Mikuláš, čerti a andělé. A zatímco Mikuláš a andělé se chovali jako ti nejhodnější žáčci, čerti by si mohli vlézt sami do pytle místo zlobivců. Mlátili na dveře, honili děti po škole a vůbec působili všeobecný rozruch, to k nim ale patří – čerti jsou holt čerti.

Nejdůležitější akce probíhala v tělocvičně, kde měli žáci první až páté třídy připraven dvouhodinový program

plný hudby, tance a soutěží.

Žáky celým programem provázela muzika od pravého diskžokeje a nefalšovanou čertovskou atmosféru navodili dva herci z Brna.

Následovala taneční vystoupení žáků, soutěže a tolik očekávaná nadílka od Mikuláše.

A co se stalo se zlobivými žáky? Ty tady čerti asi nějakým omylem zapomněli, inu, co chcete od čertů ... A tak, pokud se zlobivci nepolepšili, zlobí tu i dnes.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

PŘEBOR ŠKOL OKRESU BRNO-VENKOV

Na poměry okresu Brno-venkov se v pondělí 3. prosince 2007 sešlo v tetčické sokolovně rekordních 20 školních družstev s téměř stovkou žáků, aby poměřili své síly v okresním přeboru škol v šachu.

V kategorii I. stupně ZŠ soupeřilo 8 týmů.

9. První místo získal tým ZŠ Žabčice.

10. Na poslední chvíli přijelo do Tetčic družstvo ZŠ Kuřim a obsadilo 2.místo.

11. Na třetím místě se umístil náš tým ze ZŠ Střelice a jen o pár bodů jim unikl postup do krajského kola. Jen tak dál, hoši, ať má z vás pan učitel Kučera radost!

(jája)

VÁNOČNÍ DÁREK PRO DĚTI Z KOJENECKÉHO ÚSTAVU

Již popáté se naši žáci zapojili do sbírkové akce, jejíž výtěžek putoval do kojeneckého ústavu v Brně na Hlinkách. V současné době je v něm umístěno 120 dětí. Některé sem přišly rovnou z porodnice, jiné z rodin, které se o ně nemohly nebo nechtěly starat. Některé jsou zdravé, některé postižené a jsou mezi nimi i ty, které zažily týrání. Naše sbírka pomáhá těmto dětem zpříjemnit pobyt v ústavu.

Letos se na vánoční dárek vybralo 2 640 Kč a za ně se koupil CD přehrávač a CD s písničkami. Možná že právě teď jim „tety“ některé z nich pouští...

*Mgr. Eva Sázavská
(zkráceno a upraveno)*

SETKÁNÍ POD VÁNOČNÍM STROMEM

V neděli 16.prosince 2007 se na Obecním úřadě ve Střelcích sešli učitelé, žáci i jejich rodiče či prarodiče, aby si tradičním způsobem připomněli blížící se Vánoce. Program vystoupení byl jako obvykle pestrý a určitě každý si zde našel to „svoje“.

Návštěvníci i vystupující si také mohli prohlédnout výstavu žakovských výrobků ...

A některé výtvořky si mohli i koupit.

V sále bylo jako vždy nabitó, ...

... když malé i větší děti hrály divadlo...

...zpívaly koledy a vánoční písně ...

... tancovaly „modernu“ i country ...

...či soutěžily (například v pojídání pizzy, v hodu do klokaní kapsy).

(sok)

ŠKOLNÍ REVUE

VYHLAŠUJE ANKETU O

MISS A MISTERA ŠKOLY

PRO ROK 2007/2008

Hlasování proběhne během měsíce ledna 2008 po třídách. Popřemýšlejte, koho byste vybrali, míry nejsou rozhodující, spíše jde o půvab a charisma.

HLASOVAT SE BUDE V TĚCHTO KATEGORIÍCH:

DÍVKA
KATEGORIE I/D – 6. A 7. ROČNÍK
KATEGORIE II/D – 8. A 9. ROČNÍK

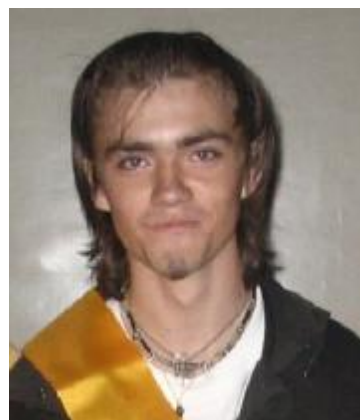
CHLAPEC
KATEGORIE I/H – 6. A 7. ROČNÍK
KATEGORIE II/H – 8. A 9. ROČNÍK

KAŽDÝ Z VÁS BUDE VYBÍRAT VE VŠECH KATEGORIÍCH.

**HLASOVÁNÍ SE NEBUDE TÝKAT LOŇSKÝCH VÍTĚZŮ.
PAMATUJETE SI JE JEŠTĚ?**

Andrea Kašparová, letošní 9.A

Radek Svoboda, bývalý žák

Jan Sázavský, letošní 7.A

Kristýna Žemličková, letošní 8.A

(sok)

ROZHOVOR S PANEM ŘEDITELEM

MGR. VLADIMÍREM URBANCEM

1. Jak jste se dostal k funkci ředitele školy?

V dubnu 1990 jsem se zúčastnil výběrového řízení spolu s dvěma uchazeči a velmi těsně jsem vyhrál.

2. Jak se Vám líbí na naší škole?

Já jsem tady 32 let, a kdyby se mi tady nelíbilo, šel bych jinam. Líbí se mi naše tradice, jako například Pohádkový les, tábor, Střelický kros, školní ples, sportovní kurzy ...

3. Jak vycházíte se svými podřízenými?

Snažím se, aby měli učitelé co největší svobodu a potom je na učiteli, jak toho využije...

4. Pamatujete si nějakou poznámku ze svého studia na ZŠ?

Ve třetí třídě jsem dostal poznámky „Nafukuje balónky při vyučování“ a „Háže M.Paarovi vosu za košili.“

5. Kouříte nebo kouřil jste někdy?

Ne. V 16ti letech na chmelové brigádě mi byla nabídnuta cigareta značky Lipa, kterou jsem nedokouřil.

6. Jaký je nebo byl Váš největší sen?

S přibývajícím věkem zjišťuji, že většina mých tajných snů zůstane nenaplněna. Např.: Cesta kolem světa na kole.

7. A jaká je naopak vaše nejhorší noční můra?

Noční můry se někdy týkají předcházení možných průšvihů v zaměstnání.

UČITELÉ

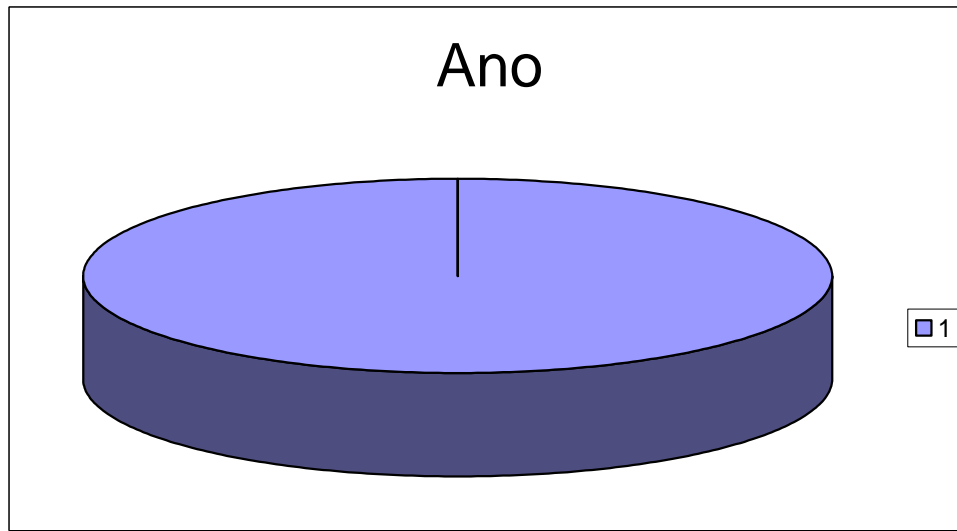
8. Co byste si dal nejradši k nedělnímu obědu a co by na stole rozhodně nemělo být?
Řízky s bramborovým salátem, vepřo-knedlo-zelo. Nemám rád jídla s rýží.
9. Měl jste problém s rozhodováním, když jste si vybíral střední školu?
Právě proto, že jsem měl problém s rozhodováním o budoucím zaměstnání, přihlásil jsem se na gymnázium.
10. Posloucháte nějaký styl hudby? A jestli ano, jaký?
Tradiční rock ´n´roll.
11. Jak jste přesně vysoký?
190,5cm.
12. Jak si rozumíte s moderní technikou?
S moderní technikou jsem nucen rozumět si přiměřeně.
13. Co Vás dovede nejvíce rozzlobit?
Nespravedlnost, vandalismus.
14. Co jste za znamení v horoskopu?
Ryba.
15. Co Vás napadne, když se řekne 1. září?
Od 6 let do současnosti pro mě jako pro každého znamená 1. září konec příjemného a začátek užitečného.
16. Co si představíte pod pojmem obloha? Součást jídelníčku, nebo modré nebe?
Jako učitel fyziky si představuji oblohu jako představení s neuvěřitelnými hvězdami, nikoli však hereckými.
17. Když ráno vstanete, co bude první věc, kterou uděláte?
Když ráno vstanu, krotím svého psa Mikuláše , štěně pudla, který na mě doráží.
18. Máte nějakého dalšího domácího mazlíčka?
Kocour Čerťa, Zrzek, kočka Micka a králík Bobek.
19. Který sport máte úplně nejradši?
45 let hraji závodně košíkovou.
20. Chtěl byste se vrátit do doby, kdy Vám bylo „náct“ let?
Chtěl.

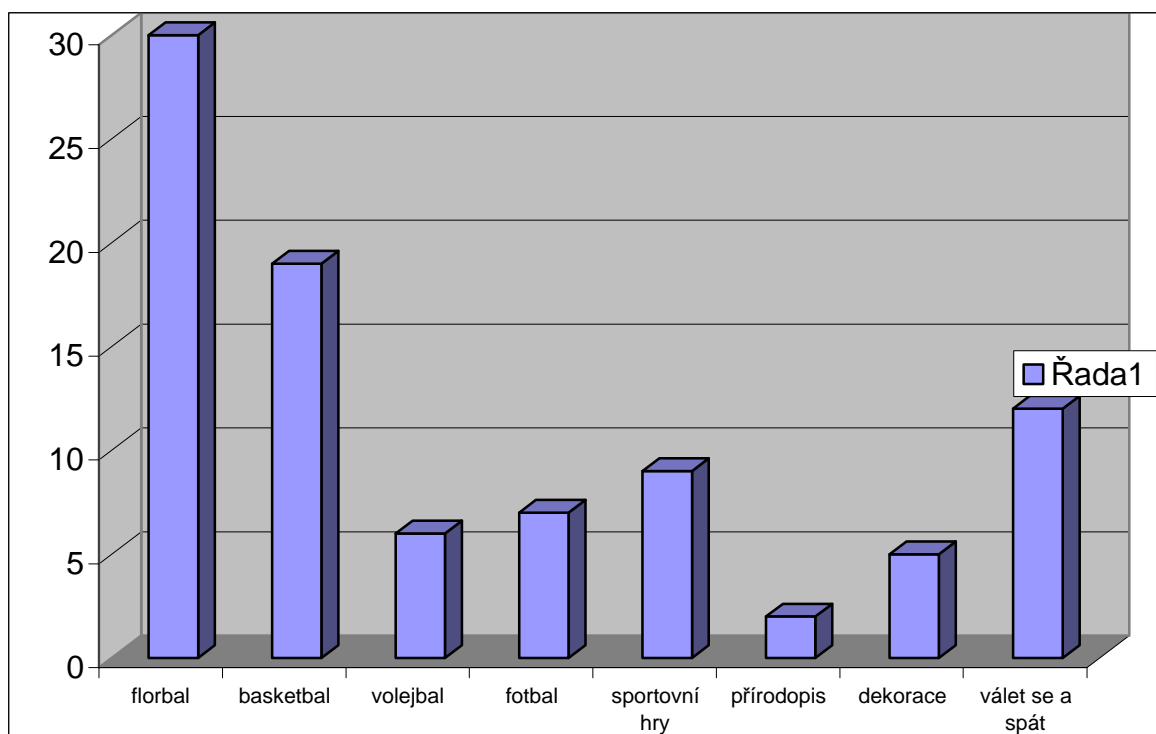
PROJEKTOVÝ DEN, ANO, ČI NE?

Žáci naší školy odpovídali na dvě otázky a k odpovědím se nám podařilo přinutit 90 z nich, ostatní odmítali komunikovat, nebo si vůbec nevzpomněli, co to vlastně ten projektový den je.

12. Chtěli byste další projektový den? Výsledek je víc než jasný:

- Co byste o projektovém dni chtěli dělat?

(luca)

ŽOLÍK V PRAAXI

Už více než rok fungují na naší škole „žolíci“, tj. možnost vyhnout se známce, která by klasifikaci z nějakého předmětu příliš neprospěla. Většina žáků teoreticky ví, kdy se smí použít, ale je tomu opravdu tak a jde vždy o „výhru“?

Za učitele bych si o tom dovolila pochybovat. Myslím si, že žáci s nimi neumí zacházet a že se z původně dobře myšleného záchranného kruhu pro nešťastníky, kteří se nějakým nedopatřením nepřipravili na vyučování, stal prostředek úhybných manévřů, které stejně nikam nevedou. V případě těžšího a rozsáhlejšího učiva jsou žáci stejně nějak přezkoušeni (a diví se, proč to), v případě jednodušší látky mnohdy zbytečně žolíky plýtvají. Naštěstí jich nemají víc než 2 na jedno pololetí.

Mgr. Vlasta Sokolová

Zde je pohled z opačné strany barikády:

„Protože jsem byl pod pohružkou smrti donucen napsat o užívání žolíků nějakou malou práci, tady to máte: Mnoho žáků považuje systém žolíků za úplně zbytečný, protože většina učitelů obvykle řekne, že písemná práce, místo níž bychom ho chtěli použít, je důležitá a použití žolíků důrazně zakáže. A když ne, tak vám příště dají takovou písemku, že to nenapíšete líp než za 6 -. Z vlastních zkušeností a ze zkušeností spolužáků vím, že učitelé většinou nesouhlasí s tím, aby byl žolík použit. Že by je bavilo dávat nám pětky?“

Každopádně já osobně žolíky neuznávám. Důvod je prostý – hned potom, co byly zavedeny a já z toho měl přirozeně obrovskou radost, jsme psali písemku a já vítězoslavně kráčel k tabuli se žakovskou knížkou: „Tak šéfe, tady to máte, dneska tu písemku psát nebudu.“ Když jsem byl vyhozen a s tím, že tohle je důležitá písemka, tak jsem se naštvál a od té doby žolíky nenávidím. To já radši toho karetního žolíka.

Někdy, když jsem vyvolán k ústnímu zkoušení, tak si v duchu vždycky říkám. Kdybych si dal žolíka, tak to určitě zas bude: „Smůla, toto je důležité zkoušení.“ Ale nahlas neříkám nic. Asi protože jsem nechci provokovat, protože bych třeba dostal důtku nebo tak něco.

Kdyby mohlo být po mém, nejlepší by bylo, kdybychom je mohli používat na všechny písemné práce kromě těch čtvrtletních a v další hodině si tu písemku napsat. A to bohužel nemůžeme.“

Karel Křivánek VIII. B

PODZIMNÍ RÁNO

PODZIMNÍ RÁNO

To když se k ránu sluneční paprsky opřely o vížku, bylo půl deváté. Sluníčko vypadalo přívětivě, přes sklo okna ke mně doléhaly tlumené hlásky posledních pěvců, majících hnízda v korunách lip u kostelíka. Ptáci ještě nestačili odletět do teplých krajin.

Dívám se k vycházejícímu slunci, které ještě před necelými dvěma měsíci v tuto dobu zářilo jako dětská tvářička, hledící na vánoční dárky. Ted' mi spíše připomíná usmívající se bezzubou bábu. Tak je to slunce ted' chabé a přitom jen o tisíce kilometrů se lidem představuje v celé své kráse.

Tam září, na celé kolo se usmívá, aby probouzelo lásku i v těch nejzatvrzelejších srdcích. Tady k tomuto kouzlu postačí jen sebemenší paprsek a hned v lidech vzroste naděje na krásný, plný den. My říkáme: „Ke štěstí stačí málo.“ Jenže je to opravdu jen málo?

Ani si neuvědomujeme, jaký zdroj nám to stále svítí na každodenní cestu do práce z práce, do školy ze školy. Přijít o něj, jak dlouho budeme žít? Bez Slunce nám nevyroste úroda, tráva, stromy. Dobytek, zvířata, lidé, ani ty mikroorganismy by neměli co jíst. Ale ještě než bychom zemřeli hladem, zmrzli bychom. Sluneční paprsky nám dávají teplo, bez něj by zavalila Zemi vlna chladu. A navíc, okolo jakého tělesa bychom se otáčeli? Takže Slunce je to, co pro nás má velkou cenu, cenu života.

To jsou ale jen takové úvahy kdyby, kdyby. Důležité je přece, co je ted' a tady. Vychutnat si život každým douškem, to je to těžiště všeho. Stačí to jen podepřít ve správném bodě a život hned přestane balancovat nad propastí a začne se spíš dívat vstříc novým dnům. Jako takový je o něco lehčí. Ne o moc, protože gravitace funguje i nadále.

Škoda že nám nemohou aspoň narůst křídla, chodili, pardon létali, bychom pak jako živoucí důkazy „toho plného“ života.

Na jaképak myšlenky člověk přijde, když se jednoho podzimního rána podívá z okna a vnímá všechny zvuky, barvy, ulici a lidi tam venku, nad tím zůstává až rozum stát. Myslím si, že by se každý člověk každý den měl alespoň jedinkrát podívat z okna a zamyslet se, kde a jak vlastně žije. Vždyť fantazii se meze nekladou.

(neznámý autor)

KDYŽ JSME BYLI MALÍ

Žáci devátých tříd ve svých slohových pracích zavzpomínali na své dětství. Tak si i vy přečtěte, jaké to bylo, když naši devátáci byli malí.

Jak se nevyplácí neposlechnout maminku

Tato nepřijemná příhoda se stala mně a mému bratrovi. Mně tenkrát bylo asi pět a mému bratrovi devět let.

Byla poslední říjnová neděle. Vedle našeho domu vede polní cesta a my jsme po ní jezdili na kole. Bratr mně slíbil, že mě svezou na rámu. Maminka nás slyšela a bratrovi to zakázala. Když však odešla, tak mně bratr řekl: „Tak pojď, já tě svezu.“ Já jsem nasedla a rozjeli jsme se. Bylo to z dost prudkého kopce. Když jsme byli skoro dole, podařilo se mi strčit nohu do kola.

Dodnes si pamatuji, co se dělo potom. Oba jsme přes kolo přeletěli a odřeli jsme se. Mně se nic moc nestalo, ale bratra bolely ruce. Když nás uviděla maminka, zlobila se a bratrovi nasekala se slovy: „To seš potrestaný za to, že neumíš poslouchat!“ Teprve potom si všimla, že mu začínají otékat obě ruce.

Okamžitě jeli do nemocnice, kde zjistili, že obě ruce jsou zlomené. Mně bylo tenkrát moc líto, že jsme neposlechli maminku a tohle všechno jsme si neušetřili.

Lucie Jarošová, 9.B

Rybka

Tento příběh se odehrál asi před čtyřmi lety, kdy jsem se svou sestrou vlastnila velké akvárium plné pestrobarevných rybiček. Byla to naše pýcha a asi jediný koníček, který nám dlouho vydržel.

Jednou mi moje kamarádka Sylva donesla igelitovou tašku, ve které plavala asi pěticentimetrová rybka. Vůbec jsem ji neznala. Donesla jsem nový přírůstek domů a dala ho do akvária.

Druhý den mě však po návratu ze školy čekal šok. To by mě nenapadlo ani ve snu. V akváriu nebyla žádná ryba. Pardon, jedna tam plavala a to byla ta nová. „Ničemu nerozumím!“ řekla jsem, když přišla maminka. Ta mi oznámila, že moje nová rybka je masožravá a všechny ostatní snědla. Samou zlostí jsem vzala půllitr, rybku nabrala a spláchla ji do záchodu.

Od té doby náš akvarijský koníček žije jen ve vzpomínkách.

Denisa Rejdová, 9.B

Spálená tvář

Na tuto příhodu nerada vzpomínám. Bylo mně asi pět a sestře sedm let.

Vždy, když maminka žehlila, vzaly jsme si se sestrou své dětské žehličky a dělaly jsme, že žehlíme s ní. Maminka si jednou odskočila a řekla nám: „Dávejte pozor!“ Sestru napadlo, že bychom si mohly žehličky nahřát. Potom si nahřátou žehličku přiložila na tvář a já jsem udělala to samé. Náhle jsme ucítily silné pálení. Obě jsme křičely: „Au, to pálí!“ Maminka rychle přiběhla a ptala se nás, co se stalo. Všechno jsme jí popravdě řekly a nelhaly jsme.

Mamka nás chytla za ruce a utíkala s námi do koupelny. Obličej nám ochladila proudem studené vody a opařená místa důkladně ochladila. V tu chvíli jsme jen doufaly, že nám na našem dětském obličejí nezůstanou jizvy. Potom nám mamka tváře natřela hojivou masťou.

Do dnešních dnů na tuto příhodu vzpomínáme a také jsem si z ní vzala poučení. Až budu mít své vlastní děti, musím na ně dávat pořád pozor.

Markéta Pavelcová, 9.B

Pes obranář

Když mi byl asi jeden rok, dostala jsem malé štěně. Byl to roztomilý husky a jmenoval se Den. Vyrůstali jsme spolu, ale jelikož husky je velké plemeno psa, vyrostl rychleji a já jsem na něj brzy koukala jen zespodu. To mu umožňovalo mě zlobit a shazovat mě na zem, ale já mu to, jako každé malé dítě, vždy vrátila i s úroky.

Když mi byly asi čtyři roky a Denovi tři, hráli jsme si na dvoře. Já jsem Dena tahala za uši, za nohy i za ocásek, ale on na to vůbec nereagoval, byl klidný jako andílek. Po chvíli mě to přestalo bavit a začala jsem jezdit na tříkolce. Do kopce jsem vždy vyjela a dolů už to jelo samo. Den to zpozoroval a vymyslel plán pomsty. Právě jsem jela dolů, když se Den otočil a strčil do mě. Spadla jsem a rozbila jsem si čelo.

Od té doby jsem se Dena bála a on to poznal. Chtěl opět být mým kamarádem a po čase jsme se znovu stali přáteli.

Po několika měsících jsem chodila po naší zahradě a měla jsem špatnou náladu. Pořád jsem brečela nebo křičela. Rodiče mě varovali: „Nikolo, nech toho.“ Den mi byl po boku a všude se mnou chodil. Najednou se tatka naštvál a šel mi to vysvětlit, jak se říká, ručně. Den se postavil přede mě. Vrčel na tatku a cenil na něj zuby. Asi mi chtěl oplatit to rozbité čelo.

Nikola Blahová, 9.A

Na horách

V lednu 2003 jsme celá rodina jeli lyžovat do Krkonoš do Harrachova.

Úterní dopoledne probíhalo stejně jako ty předcházející. Svezl jsem se poprvé, podruhé, potřetí... A pak se to stalo. Měl jsem před sebou poslední jízdu. Vysedl jsem z lanovky. Rozjíždím se po svahu. Jedu dolů a v zatáčce, kde jezdím obvykle rychleji, bylo moc sněhu a já jsem do něj zajel. Nějak jsem to nezvládl, zamotaly se mně lyže. Padám na zem. Kutálím se. Bojím se, protože mně nevypíná vázání. Čím to je? Zvedám se. Vypínám vázání. Nejde to. Opět padám na zem. Nemohu vstát. Telefonuji tatkově. Táta jede za mnou a volá horskou službu. Ta přijela za pár minut, zavázali mně bolavé koleno a na sněžném skútru mě zavezli dolů pod svah k sanitce. To byl můj největší zážitek, i když jsem si ho nemohl pořádně vychutnat, protože zraněné koleno pořádně bolelo.

Pavel Jaša, 9.A

Jízda noci svatojánské

Jednou takhle ve čtvrtek, je tomu už několik let, jsem potřeboval opravit kolo. Musel jsem si udělat výlet do Brna. Vzhledem k tomu, že nebydlím daleko od nádraží, rozhodl jsem se využít železničního spojení Střelice s velkoměstem. Na nádraží si kupuji dvě jízdenky IDS. Jednu jsem si označil a vstupuji do vagónu. Vlák se ztěžka rozjíždí, přichází pracovník Českých drah a já tasím svoji jízdenku vstříc jeho ostřížimu pohledu. Podívá se na ni a pokračuje k dalším cestujícím.

V Brně jsem měl přesně hodinu na to, abych se dostal do prodejny, nakoupil a vrátil se na nádraží. Stihnul jsem to, ale co čert nechtěl, ve stejnou dobu odjížděly dva vlaky. Neměl jsem už čas, a tak jsem nasedl do toho, který mně byl sympatičtější, s tím, že mám padesátiprocentní šanci, že jsme vybral dobře. Nebyla to sice osudová chyba, ale tak jako pokaždé v životě, když mám vybrat jednu ze dvou možností, vyberu zaručeně tu špatnou.

A tak se tedy rychlík do Zbraslavi rozjel. Pozoruji krajinu za oknem. Stmívá se. Souprava projíždí zastávku Střelice dolní. Nevadí, snad zastaví na hlavním nádraží. Avšak vlak nezpomaluje. Dunění pražců a tlukot mého srdce se sjednotily. Náhle chvíle ohromného ticha. Za oknem se míhá modrobílý nápis Střelice. Vyskočit? Sedím na sedačce jako přimražený. „Dobry večer, kontrola jízdenek!“ zní mi dutě v hlavě. V mžiku si uvědomuji, že tady se svou devítikorunovou jízdenkou neobstojím. Přece jenom ji vytahuji z kapsy. Průvodčí je starší paní. Dívá se střídavě na mě a na ten kus papíru. S výrazem, se kterým se žebrákovi hážou drobné, mě nakonec žádá, abych vystoupil na nejbližší stanici. Nevím, jestli mi pomohl můj výraz vystrašené kočky nebo vzhled automechanika – učně / vyrazil jsem přímo od rozdělaného kola/, ale na nic se neptala a odešla.

S poměrně jasným plánem nasednout na první vlak mířící domů jsem vystoupil v Kralicích. Na místním nádraží jsem se dozvěděl, že příští osobní vlak ve Střelicích zastavuje a že tady mají knihtisk, který už něco pamatuje. Příručku jsem četl tak dlouho, dokud na mě nezamrkaly reflektory vlakové soupravy. Ta už opravdu zastavovala tam, kde jsem potřeboval.

Se součástkami v kapse a vítězoslavným úsměvem na rtech proplouvám čtvrteční nocí k domovu. „Kdes byl tak dlouho?“ hřmí domem mamčin hlas. „Ale slyšel jsem, že mají v Kralicích fajn muzeum, tak jsem to byl zkontrolovat.“

Tomáš Procházka, 9.A

O VESNIČCE ŠVESTKA

1.díl - Čarodějné provokování

Ve vesničce bylo krásně jako nikdy. Sice vězeň chtěl pořád za sušenku ven, zato žebrák u kostela byl neobvykle šťastný, protože dostal od pošťáka Rayena 200 Kč. Zase Rayen měl velikou radost, protože: pomohl žebrákovi, měl doručit málo dopisů a ředitel pošty Viktor na něj nekřičel jako obvykle. Všem obchodníkům se dařilo v podnikání. Den probíhal hezky až do chvíle, kdy vyběhl starosta z radnice s novinou, že se farmář Joe se svým malým psem Rexem přestěhoval do staré chaty v lese blízko čarodějky.

Všichni byli z toho smutní, protože nedávno čarodějnice na oblohu napsala kouzelnou hůlkou, že když se někdo blízko ní usadí, tak se pomstí. Starosta nabídl Joeovi 300 000 Kč za jeho nový domov, ale farmář se ho nechtěl vzdát. Jak se to čarodějka dozvěděla, nasedla na své kouzelné koště a nepozorovaně letěla na radnici. Využila chvíle, kdy šel starosta na WC, ukradla ze sejfu zlatý náhrdelník a uletěla.

Všechno to viděl starostův syn Pepík a utíkal to oznámit otci. Sice nejdřív dostal pohlavek za to, že ťuká na WC, ale pak dostal pochvalu, že mu oznámil, co udělala čarodějnice.

Starosta pak vyhlásil vesnickým rozhlasem, že čarodějnice ukradla zlatý náhrdelník a ať si dají na ni všichni pozor. Slyšela to celá vesnice, včetně Joea, a ten si řekl, že to tak nenechá, vzal svého psa a šel za čarodějnici. Čarodějnice zatím chytla lesní skřítky Rejbala, Bejbala, Kejhala a Kejbala, a dala jim napít zlodušský nápoj. Jak se ho napili, stali se z nich zombie. Joe to zjistil a šel za starostou.

Starosta hned zavolal vrchního policajta Vábrláha Kozu a řekl mu, ať zombie zastaví, a hned jde vzbudit policajty Felixe Tlustého a Felixe Hubeného. V lese pak zombie společně pochytili a zavřeli do vězení. Místní vězeň se z nich zbláznil a od té doby je opravdu blázen. Jedna zombie utekla, a když se dotkla vody v potoce, stal se z ní zase Bejbal a ukryl se v lese.

Čarodějka vše viděla ve svém kouzelném kotli, celá vzteklá potřela létající koště lepidlem a pustila koště za Joem. On se ho chytil a přilepil se. Koště ho vezlo k čarodějnici a pes Rex běžel za ním. Koště pustilo Joea komínem do rovny do klece. Čarodějka si ho chtěla uvařit, a tak chystala přísady. Ale Rex, který sem sledoval pána, všechno viděl. Zavolal si na pomoc Bejbala a ten utíkal do chalupy prohnat čarodějnici. Odemkl zámek u klece, osvobodil Joa a společně zavřeli čarodějnici do klece. Vzali jí náhrdelník, uvařili nápoj dobra a dali ho čarodějnici vypít. Z klece ji pustili, až když slíbila, že bude hodná. Na radnici

Vrátili starostovi náhrdelník a starosta byl tak rád, že uspořádal hostinu, na kterou byli pozváni všichni kromě čarodějnice. Ona se zatím vzpamatovala, vyrobila nejmocnější „nejzloduštejší“ nápoj, vzala si létající koště a letěla na slavnost. Joe požádal skřítky z lesa, aby jí vyměnili nápoj v kapse, když se pak napila vyměněného nápoje – silného nápoje dobra, paprsky ji zvedly do nebe a stala se zní krásná a hodná sařenka. Nakonec s nimi oslavovala taky.

Petr Švestka 6.tř.

POJĎTE SE BÁT

SVÁTEK DUCHŮ

Jdu po ztemnělé cestě. Bílý obláček stoupá z mých úst. Kolem se pouze mihotají tisíce svíček, které osvěcují náhrobky. Na hřbitově nikdo není. Jen já. Dívám se do dálky. Jediné osvětlené místo je kostel, který právě odbíjí půlnoc. Odvracím oči k obloze. Je na ní tisíc malých bodů, hvězd. Měsíc se pomalu vyhupuje zpoza šedých mraků. Úplněk mě přitahuje jako magnet. Půlnoc, úplněk, tisíce svíček, které omamně voní. Svátek duchů jako nikdy! Neproniknutelné ticho, které pravidelně přerušuje jenom můj neklidný dech. Slyším jak se ve větvích točí víť. Vše působí tajemně a pro mě neodolatelně.

Slyším, jak za mnou praská větvička. Rychle se otočím, ale vidím jen stín. Teď je vpravo. Vlevo. Otáčím se dokola. Černé šaty se pomalu zvedají ze země. Točím se tak rychle, že jsou vidět jednotlivé krajky spodniček.

Dívám se na nebe. Pomalu se zatahuje. Nyní je vidět pouze měsíc, který se pomalu barví do ruda.

Jdu stále dál mezi plamínky které svítí zbloudilým duším na cestu. Pletený šátek si přitahuji k tělu. Ochladilo se. Fouká studený víť. Takový nepamatuji. Objímá mě zima svou ledovou paží. Celá se chvěji, ale už jsem skoro na konci cesty.

Zastavuji se. Pomník je zdobený květy, které sem celý den nosili lidé z vesnice. Svíčky jsou už téměř vyhaslé. Nikdo sem nechodí tak pozdě, jenom mě ta tma vzrušuje.

Škrtám sirkou. Zapaluji svoji svíčku. Přikládám květ černé růže. Modlím se za nemocnou maminku, otce, svoji malou sestru i za starší bratry, kteří mě nemohli doprovodit. Otec se stará o maminku, sestřička je moc malá a bráškové shánějí něco k jídlu.

Najednou se zvedne prudký víť. Opět se chvěji v jeho chladném objetí. Přitahuji si šátek k sobě a ruce si zahřívám teplým dechem.

Klaním se před pomníčkem. Obracím se. Opět je tam stín. Běžím k bráně, co mi nohy stačí. Zavírá se. Ne! Natahuji ruce. Ne! Nestihla jsem to! Těžká brána ze železa se zaklapla. Nadobro! Ven se nedostanu.

Vracím se cestou k pomníku. Svíčky pohasínají, když jdu kolem nich. Květy vadnou. Přišla nečekaná návštěva, která se prochází hřbitovem, svým zámekem. Smrt. Lehám si na trávníček vedle pomníku, u kterého jsem se modlila. Usínám a vím, že se neprobudím! Už nikdy! ...

(niki)

PLÁČ

Nikdy by neplakala kvůli maličkostem, ale kvůli velkým věcem se snad plakat může. Kdyby se tohle nestalo, kdyby ráno nevstala a nezačala tak nový den,... kdyby tam nešla... Teď tu sedí a pláče kvůli velké věci. A co je velká věc? Když někdo zemře? Nebo když ztratíš přítele či lásku? A láska? To je copak velká věc?

Ano... Láska je velká věc, ale ne pro pětiletou holčičku. A kdyby se někdo podíval do dívčích očí, poznal by co se stalo. „Ráno jsem vstala, měla jsem jít vzbudit mámu, ale máma se v ložnici nehýbala, neusmívala se a ani se na mě nepodívala kaštanovými očima... Nic se v ložnici nehýbalo, vůbec nic. Ani otec neotevřel náruč a neřekl dobré ráno. Oba rodiče byli mrtví, nějaký muž je zavraždil. A proč mám teď děkovat Bohu, že mě nechal žít?“

Lucie Vávrová, 8.A

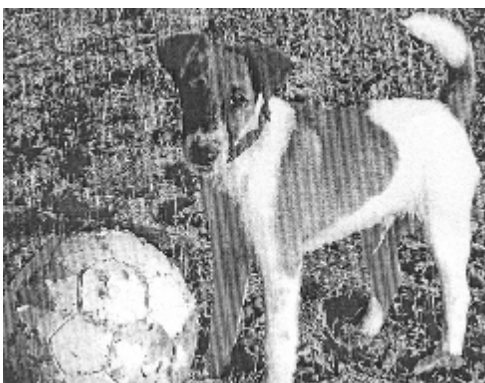
POZORUJI SVÉHO PEJSKA - HLADKOSRSTÉHO FOXTERIÉRA BARTA

„Přines dráčka,“ zavolala jsem na něj. Chvilí na mě nakrucoval hlavu, ale pak pochopil a přinesl dráčka v zubech. Začal ho tahat a přitom se různě kroutil, chvíli se zastavil a tahal dál. Kouše mu hlavu, div mu ji neutrhne, kouše mu ocas, tělo i nohy.

„Chudáček dráček“ pomyslím si. Zastavil se, dráček mu visí z tlamy a on naslouchá, co se kolem něj děje. Když zjistí, že je vše v pořádku, pustí dráčka a čeká, až se pohne. Jenže dráček není na baterky, aby se hýbal, a tak samozřejmě leží dál bez hnutí. Chci mu udělat radost, a tak s plyšákem pohnu. Bartíček je okamžitě ve střehu a už ho opět rve.

Po chvíli ho přestane bavit, vyčerpaně si lehne na zem a pro změnu dráčkovi tahá ostny, které má na hřbetě. Vypadá to, že je do hraní s dráčkem zabraný, což je pravda, ale pořád je připraven k čemukoli přihopsat. Náhle se zvedl a začal mi draka znovu neúnavně nosit. Opět chce, aby se pohnul. Podařilo se mi mu dráčka vzít a vyzvednout ho do vzduchu. Jenomže Bartík se jen tak nevzdá, a aby na něj dosáhl, stoupne si na zadní a vzpíná se jako kůň.

Vtom uslyšel cinknutí z kuchyně - už si nehraje s dráčkem, nýbrž stojí pod kuchyňskou linkou, kouká na bráchu, jak si chystá večeři, a myslí si, že něco dostane. Dále už o tom psát nemůžu, protože bych musela psát pořád věty podobné téhle: „Stojí v kuchyni a mlsně se dívá na bráchu, jak si chystá večeři.“ Teda jenom do té doby, než to jídlo brácha dojí.

(hrošík)

TANEC JAKO KONÍČEK

Nejprve bych měla aspoň přibližně definovat, co to vlastně tanec je. Obecně to může být asi jakýkoli déletrvající pohyb člověka, který se vymyká běžné chůzi nebo běhu a kterým obvykle tanečník reaguje na nějakou hudbu. Existuje mnoho druhů tanců, jako třeba moderní tance, lidové tance, latinskoamerické tance, standardní tance apod. Chtěla bych vás blíže seznámit se standardními a latinskoamerickými tanci

Standardní tance:

Tančí se párově (dáma a muž) a všechny tance jsou v uzavřeném párovém držení. Patří sem 5 různých tanců: pomalý waltz, argentinské tango, vídeňský valčík, starý slowfox a velice rychlý quickstep.

Latinskoamerické tance:

Oproti standardním tancům jsou velmi živé, rychlejší a pohybovější. Radíme mezi ně sambu (de janeiro), rychlou cha-chu (čaču), vášnivou rumbu a nejrychlejší tanec ze Severní Ameriky jive – (džaiiv).

Jestli máte chuť si přijít zatančit, tak vám doporučím jeden taneční klub v Brně - jmenuje se TK TŠ STARLET a jsou do něho zváni tanečníci všeho věku Dětem od 6 do 15 let je určena hlavně samostatná složka K7. Trénink je každé úterý a čtvrtek ve studiu na Špitálce 6 v 15.00 hodin

PŘIJĎTE! A KLUCI JSOU VÍTÁNI DVOJNÁSOB!!

Naši trenéři jsou mistři ČR, někteří byli i ve Stardance I. a II. Více informací najdete na

www.starlet-brno.cz .

(mája)

VÝROBA RUČNÍHO PAPIÍRU

Máme pro vás návod na zabítí dlouhých a nudných zimních večerů a tip pro všechny, kdo rádi něco vyrábějí a chtějí třeba něčím takovým potěšit své blízké.

Co takhle zkusit si vyrobit vlastnoručně dekorativní papír?

Co potřebujete: noviny (novinový savý papír), misku, vodu, ubrousky, kus staré látky, váleček na těsto, rovnou plochu (stůl, ubrus), na obarvení např. tempery, mletou kávu a vývar z cibulových slupek (hnědá barva)

Pracovní postup:

13. natrháme si noviny na malé kousíčky (1 cm x 1 cm), na papír 20 cm x 20 cm stačí dva listy novin
14. kousky novin dáme do misky s vodou
15. směs necháme 6-24 hodin odležet
16. pak rukou promícháváme, dokud se z novin nestane kaše
17. vylijeme vodu a necháme si jenom těsto, kdo chce mít hnědý papír, do těsta přidá 1 lžičku kávy)
18. promíchanou směs nanese na stůl nebo ubrus
19. necháme 1-2 hodiny uležet
20. na nanesenou směs dáme starou hladkou látku a přes ni přejíždíme válečkem na těsto, aby se vymačkala všechna voda - opakujeme asi 15x
21. necháme proschnout do druhého dne
22. pokud papír ještě neuschl, můžeme ho sušit 10 minut fénem, hodinu nechat schnout, pak 10 minut sušit fénem, hodinu zase nechat schnout, 10 minut..., dokud papír neuschne
23. když je papír suchý, opatrně ho sundáme, nebo pod ním podjíždíme nožem nebo pravítkem, aby se sloupil
24. suchý papír by měl být světle šedý, kdo chce jinou barvu, nabarví si ho z obou dvou stran temperami nebo kávou (hnědá barva - 1 lžičku kávy na 1 lžičku vody, smíchat a rozetřít štětcem)

A k čemu dobře poslouží?

Papír můžeme použít na výrobu přáníček (k narozeninám, k Vánocům, ...) nebo jako dekoraci. Papírovou hmotu, kterou nespotřebujeme, můžeme uschovat v ledničce, a až ji budeme chtít použít, tak ji jenom necháme v teple rozpustit

*Další případné rady vám určitě ochotně poskytne autorka tohoto zajímavého nápadu –
Anička Hartmannová z 6.třídy.*

Poznámka redakce: Pokud chcete kopii návodu, obraťte se na někoho z redakční rady nebo vhod'te žádanku se jménem do schránky u vchodu.

Bychom byli rádi, kdybyste se i vy s námi podělili o podobné nápady, rádi je v časopise uveřejníme.

A jak nám máte psát?

Stačí e-mail akorát:

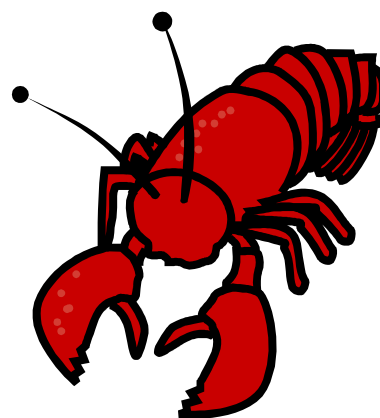
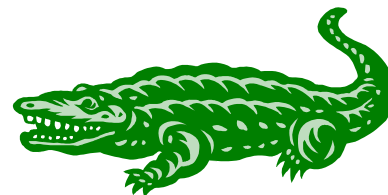
skolnirevue@centrum.cz

P.S. Taky je tu ona výše zmiňovaná schránka a nebo přímo redaktoři.

ZAJÍMAVOSTI ZE SVĚTA ZVÍŘAT

- Mořská hvězdice je jediné zvíře, které umí převrátit žaludek naruby.
- Mořská hvězdice má 8 očí. Na konci každé končetiny jedno.
- Krokodýlové neumějí couvat.
- Plameňáci umí jíst pouze s hlavou dolů.
- Tygři nemají pruhovanou jen srst, ale i kůži.
- Běžný zahradní červ má 5 párů srdcí.
- Krávy mají 4 žaludky.
- Každou minutu je do nemocnice odvezeno 40 lidí, které pokousal pes.
- Kočky mají přes 100 typů hlasů, psi jen 10.
- Většina křečků mrkne vždy jen jedním okem.
- Aby humr přibral půl kila, potřebuje na to 7 let.
- Nejstarší velbloud se dožil 35 let a 5 měsíců.
- Tučňáci umí skákat až 2 m

RYCHLOSTNÍ HITPARÁDA

25. Hlemýžď se pohybuje rychlostí 5 m za hodinu (a to „prý“ spěchá).
26. Želva urazí asi 500 m za hodinu.
27. Okoun uplave 10 km za 1 hodinu.
28. Čmelák letí rychlostí 18 km/h.
29. Velbloud se pohybuje rychlostí 20 km/h.
30. Nosorožec i pes běží stejně – 40 km/h.
31. Čáp letí rychlostí 50 km/h.
32. Pštros utíká rychlostí 50 km/h.
33. Holub letí rychlostí 60km/h.
34. Kosatka a tuňák jsou nejrychlejší vodní zvířata - plavou rychlostí 70km/h.
35. Antilopa je rychlejší než lev - běží rychlostí 72km/h, zato lev jen 50km/h (přesto lev často vítězí).
36. Gepard dokáže vyvinout rychlost až 120km/h.
37. A vítěz?
38. Nejrychlejší tvor je sokol – umí letět rychlostí 200km/h.

(sok)

DENÍK BLONDÝNKY

5. leden A je to, mám řidičák! Konečně můžu řídit auto a nemusím poslouchat instruktora: „Tady je zákaz vjezdu!“, „Jedete v protisměru!“, „Pozor na tu starou dámu! Brzděte! Brzděte!“ a podobně. Nevím, jak jsem to mohla ty dva roky vydržet!

8. leden Autoškola zorganizovala party na oslavu mého odchodu.

Přišli všichni instruktoři. Jeden se mi svěčil, že se za mě šel pomodlit, druhý měl slzy v očích a všichni společně tvrdili, že se při této příležitosti opijí. Bylo to velmi příjemné, ale myslím si, že až taková oslava byla trochu přehnaná.

12. leden Koupila jsem si auto. Musela jsem ho však nechat v prodejně, aby vyměnili zadní nárazník. Při odchodu jsem totiž namísto jedničky zařadila zpátečku. To bude tím, že jsem už týden neseďela za volantem.

14. leden Konečně mám svoje auto. Při odchodu z parkoviště jsem byla tak šťastná, že jsem se rozhodla udělat si výlet. Ostatní řidiči měli stejný nápad. Jezdili za mnou a troubili jak na svatbě. Nechtěla jsem být nepříjemná, tak jsem se připojila k jejich hře a zpomalila z 10 na 5 km/hod. Všem se to moc líbilo a troubili ještě víc.

22. leden Mám úžasné sousedy. Vyrobili tabulku s velkým nápisem: POZOR PŘI PARKOVÁNÍ! Bílou barvou pro mě vyznačili velký box na stání a zakázali dětem hrát si venku, kde parkují. Všechno proto, aby mě moc neznervózňovali. Je to velmi milé...

31. leden Všichni řidiči na mě troubí a dělají různá gesta. Je to milé, ale trochu nebezpečné. Když mi jeden chtěl cosi říct, nevěděla jsem, kde najít čudlík na otevření okna. Když jsem ho hledala, tak jsem do někoho narazila. Naštěstí jsem jela svojí výletní rychlostí 10 km/hod.

19. únor Město je velmi špatně osvětlené. Dnes jsem jela poprvé autem v noci a celou dobu jsem musela mít zapnutá dálková světla, abych lépe viděla. Ostatní řidiči si mysleli to samé. Když mě spatřili, také si zapnuli dálková světla a troubili. Je to trochu nebezpečné. A takhle troubit by už neměli, ruší lidi.

26. únor Dnes jsem měla nehodu. Nedařilo se mi odbočit z kruhového objezdu. Bylo na něm totiž moc aut (nechci přehánět, ale byli tam přinejmenším čtyři). Jezdila jsem pořád dokola, držela se středu. Čekala jsem na svoji příležitost, do té doby, než jsem se unavila a narazila do pomníku ve středu objezdu. Myslím si, že by měli omezit dopravu na kruhovém objezdu na jedno auto.

3. březen Pronásleduje mne neštěstí. Když se vyjížděla z garáže, omylem jsem si spletla brzdu s plynem. Narazila jsem do auta přede mnou a rozbila mu celý pravý bok. Auto náhodou řídil instruktor autoškoly, který mi dal řidičák. Dobrý člověk, o tom netřeba pochybovat. Trvala jsem na tom, že je to moje chyba, ale on jen velmi slušně opakoval: „Bože, odpusť mi! Bože, odpusť mi“.

VTIPY A VTÍPKY

„Jean, kde jsou děti?“
 „V lednici, vaše lordstvo.“
 „A nebude jim tam zima?“
 „Ne. Zavřel jsem dveře“

Ptá se paní učitelka: „Pepíčku? Proč jsi nakreslil tatínkovi zelené vlasy?“
 „Protože nemám plešatou pastelku.“

Tatínek si se synem prohlíží knížku o umění: „Vidíš, Pepíčku, takhle vypadají stavby v gotickém stylu.“
 „Jé, tati, já nevěděl, že Gott je taky stavitel!“

Během návštěvy v blázinci se ptá návštěvník ředitele, podle jakých kritérií se rozhoduje, zda někdo bude zavřený nebo ne.

Ředitel vysvětluje: „No my napustíme vanu vody, dáme kandidátovi lžičku, hrnek a kýbl a poprosíme ho, aby vanu vyprázdnil“.

Návštěvník povídá: „Aha, rozumím, normální člověk vezme kýbl, aby to šlo rychleji, že?“

Ředitel: „Ne, normální člověk vytáhne špunt... Chcete pokoj s balkonem nebo bez?“

Starý lord přijde večer domů, sluha mu pomáhá z kabátu a polohlasem si říká: „Tak co, ty starý krokodýle, zase jsi byl v baru, co?“

Lord odpoví: „Nikoliv, Jamesi. Dneska jsem si byl koupit naslouchací přístroj.“

Tatínek domlouvá synkovi: „To je od tebe pěkné, že cítíš se starými lidmi a že o ně chceš pečovat, ale okamžitě vrať kamarádovi jejich dědečka a přines zpátky naši želvu!!!“

Ptá se učitel: „Co je vzorek c10? Nikdo? Nikdo to neví?“

Ozve se jeden žák: „Počkejte, pane učiteli, počkejte, mám to na jazyku ...“

„Tak to rychle vyplivni, protože je to kyselina!!!“

Maminka se chlubí synem: „Víte, náš Míša je hrozně chytrý! Báječně umí matematiku. Míšo, kolik je dvakrát pět?“

„Osm!“

„Vidíte? Spletl se jenom o dvě!“

Výroky „klasiků“

- Bouře nás zahrnala domů a začala venku řídit sama.
- Závody v pytlích byli napínavé, až do poslední chvíle se nevědělo, kdo bude nejvíc odřený.
- Z hradu vede podzemní chodba, tudy prchali v nebezpečí hradní kluci před kluky z podhradí.
- Prahu znám už výborně, pokaždé poznám, kam jsem se nechtěl dostat.
- Ve stanu se mi spalo výborně a v noci jsem ani netušil, že spím.
- Před prudkým sluncem je potřeba chránit pokožku něčím z drogerie.
- Ježek dupal a dupal, my jsem však před ním strachy ani necouvli.
- Strýček chytil takovou štiku, že se dali spolu s úsměvem vyfotografovat.
- Nejhorší je, když člověk o prázdninách onemocní a úplně zbytečně marodí.

ŽIVOT LEVÁKŮ

O tom, že být levákem ve světě praváků má svá pro i proti, se můžete přesvědčit v našem malém kvízu:

- Ve středověkém Japonsku
  - 39. se muž mohl rozvést, když zjistil, že jeho žena je levák
  - 40. si levák nesměl vzít pravačku
  - 41. levák nesměl mít děti.

- 42. Ve Skotsku nechal levák Andrew Kerr
  - 43. popravit všechny, kteří se neuměli podepsat pravou rukou
  - 44. vyrobit hodiny které se točily na opačnou stranu
  - 45. postavit schodiště proti směru hodinových ručiček.

- 46. Leváci jsou
  - 47. pomalejší v psaní na strojích a počítačích
  - 48. rychlejší v psaní na strojích a počítačích
  - 49. rychlejší v psaní na počítačích, ale pomalejší v psaní na stroji.

- 50. Statistické údaje dokazují, že
  - 51. mezi tmavovláskami je dvakrát více leváků než mezi blondýnkami a zrzkami
  - 52. mezi blondýnkami je dvakrát více leváků než mezi tmavovláskami a zrzkami
  - 53. mezi zrzkami je dvakrát více leváků než mezi blondýnkami a tmavovláskami.

- 54. Leváci
  - 55. jsou více závislí na počítači
  - 56. častěji konzumují alkohol
  - 57. kouří více a častěji než praváci.

- 58. V mnoha kmenech v africké Ghaně platí pravidlo, které levákům zakazuje
  - 59. stát se králem
  - 60. oženit se
  - 61. nosit vodu.

- 62. Leváci se rodí
  - 63. po celý rok stejně
  - 64. na začátku léta častěji
  - 65. každý sudý rok.

- 66. Leváci mají výhody
  - 67. ve sportu
  - 68. v dopravě
  - 69. ve vaření.

(feri)

Řešení naleznete na poslední straně za redakcí.

NAJDI 10 ROZDÍLŮ:

klub.pvk.cz

SUDOKU LEHKÉ

	5		2		4		8	
8		2	1		7	5		6
6		1				4		2
				6				
4		5				8		1
9		4	6		3	1		7
	6		9		8		5	

SUDOKU TĚŽKÉ

		8						1
				1				4
2			7	5	8			
		5				1		
	8	1		6		7	3	
		6				2		
			8	4	6			7
8				9				
	5					3		

Výsledky najdete na poslední stránce za redakcí.

(feri)

REDAKCE

Slovo na úvod - Mgr. Vlasta Sokolová

Bylo nebylo

Naši agenti v Nozay - Kristýna Bártová, 8.A, Nikola Karterová, 9.A, Jarmila Fučíková, 8.A

Sobota s prvňáčky - Nikola Karterová, 9.A, Andrea Kašparová, 9.A

Hallowenský nálet – Mgr. Vlasta Sokolová

Volejbalový turnaj – Erika Ferencová, 8.A

Mikulášská den a čertovská diskotéka - Mgr. Vlasta Sokolová

Okresní přebor v šachu - Jarmila Fučíková, 8.A

Vánoční dárek pro kojenecký ústav – Mgr. Eva Sázavská

Setkání pod vánočním stromem - Mgr. Vlasta Sokolová

Co se chystá

Volba miss - Mgr. Vlasta Sokolová

Učitelé

Rozhovor s panem ředitelem - Jarmila Fučíková, 8.A, Erika Ferencová, 8.A

Anketa

Projektové dny – Lucie Kouřilová, 8.B

Literární koutek

Podzimní ráno – neznámý autor

Když jsme byli malí – žáci 9.tříd, sestavila Mgr. Blanka Dalecká

O vesnici Švestka – Petr Švestka, 6.tř.

Svátek duchů. - Nikola Katzerová, 9.A

Pláč – Lucie Vávrová, 8.B

Pes Bart – dopisovatel/ka Hrošík

Kudy z nudy

Starlet – Magda Fukanová, 8.A

Výroba ručního papíru – Anna Hartmannová, 6.tř.

Zábava

Zajímavosti ze světa zvířat – Mgr. Vlasta Sokolová, Anna Hartmannová, 6.tř.

Vtipy – Jarmila Fučíková, 8.A

Pro chytré hlavy

Kvíz o levácích – Erika Ferencová, 8.A

Hledej 10 rozdílů - Mgr. Vlasta Sokolová

Sudoku - Erika Ferencová, 8.A

Řešení:

Kvíz o levácích - Najdi 10 rozdílů

Sudoku lehké

1	5	6	2	3	4	7	8	9
7	4	9	5	8	6	2	1	3
8	3	2	1	9	7	5	4	6
6	9	1	8	7	5	4	3	2
3	2	8	4	6	1	9	7	5
4	7	5	3	2	9	8	6	1
9	8	4	6	5	3	1	2	7
5	1	3	7	4	2	6	9	8
2	6	7	9	1	8	3	5	4

Sudoku těžké

6	7	8	4	3	9	5	1	2
5	9	3	6	1	2	8	7	4
2	1	4	7	5	8	6	9	3
7	2	5	9	8	3	1	4	6
9	8	1	2	6	4	7	3	5
3	4	6	5	7	1	2	8	9
1	3	2	8	4	6	9	5	7
8	6	7	3	9	5	4	2	1
4	5	9	1	2	7	3	6	8